

സർവ്വപ്രഥമ ത്യാഗം ദേഹബോധത്തിന് റെ ത്യാഗം

ഇന്ന് ബാപ്താദ തന്റെ ത്യാഗമൂർത്തികളായ കുട്ടികളെ കാണുകയായിരുന്നു. ഓരോ ബ്രാഹ്മണ ആത്മാവും ത്യാഗ സ്വരൂപമാണ്, എന്നാൽ ഭാഗ്യത്തെക്കുറിച്ച് കേള്പ്പിച്ചതുപോലെ- ഒരുപോലെ മക്കളായിട്ടും, ഒരുപോലെ ഭാഗ്യമാകുന്ന സമ്പത്ത് ലഭിച്ചിട്ടും, സൂക്ഷിക്കുന്നതിന്റെയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്റെയും ആധാരത്തിൽ യഥാക്രമമായി പോകുന്നു. അതുപോലെ എല്ലാവരും തന്നെ ത്യാഗമൂർത്തികളായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും യഥാക്രമമാണെന്നു മാത്രം. ത്യാഗം ചെയ്തു, ബ്രാഹ്മണനായി, പക്ഷെ ത്യാഗത്തിന്റെ പരിഭാഷ വളരെ ഗുഹ്യമാണ്. പറയുമ്പോള് എല്ലാവരും ഒരു കാര്യം പറയും - ശരീരം, മനസ്സ്, ധനം, സംബന്ധം എല്ലാം ത്യാഗം ചെയ്തു. പക്ഷെ ശരീരത്തിന്റെ ത്യാഗം എന്നാലർത്ഥം ദേഹാഭിമാനത്തിന്റെ ത്യാഗം. ദേഹാഭിമാനം ത്യജിച്ചോ അതോ ത്യജിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണോ? ത്യാഗം എന്നാലർത്ഥം ഒരു വസ്തുവിനെ അഥവാ ഒരു കാര്യത്തെ വിട്ടു കളഞ്ഞു, എന്റേതില് നിന്നും വേറിട്ടു, അതിലുള്ള എന്റെ അധികാരം സമാപ്തമായി. ആരെ പ്രതിയാണോ ത്യാഗം ചെയ്തത് ആ വസ്തു അയാളുടേതായി. ഏതൊരു കാര്യത്തെയാണോ വിട്ടു കളഞ്ഞത്, ആ കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് പിന്നെ ഒരു സങ്കല്പം പോലും ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ല, കാരണം ത്യാഗം ചെയ്ത കാര്യമാണ്. സങ്കല്പം കൊണ്ട് പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തൊരു കാര്യം പിന്നെ തിരിച്ചെടുക്കാനാവില്ല. പരിധിയുള്ള ഒരു സന്യാസി തന്റെ വീടിനെയും സംബന്ധങ്ങളെയും ത്യജിച്ചു കൊണ്ടാണ് പോകുന്നത്, പക്ഷെ തിരിച്ചു വന്നാല് എന്തു പറയും! നിയമ പ്രമാണം തിരിച്ചു വരാൻ പാടില്ല. നിങ്ങള് ബ്രാഹ്മണരാണെങ്കിലോ, പരിധിയില്ലാത്ത സന്യാസിമാര് അഥവാ ത്യാഗികളാണ്. ത്യാഗമൂർത്തികളായ നിങ്ങള് ഈ പഴയ വീടിനെ അതായത് പഴയ ശരീരത്തെയും അതിന്റെ അഭിമാനത്തെയും ത്യാഗം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ബുദ്ധി കൊണ്ട് ഇനി ഒരിക്കലും ഈ പഴയ വീട്ടിലേക്ക് ആകർഷിതമാകില്ല എന്ന് സങ്കല്പമെടുത്തു. സങ്കല്പത്തില് പോലും തിരിച്ച് ഇനി ഇതിലേക്കു വരില്ല. ആദ്യമാദ്യം ചെയ്യുന്ന ത്യാഗമിതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ദേഹ സഹിതം ദേഹത്തിന്റെ സർവ്വ സംബന്ധങ്ങളുടെയും ത്യാഗം എന്നു പറയുന്നത്. ദേഹാഭിമാനത്തെയും ത്യാഗം ചെയ്തു. അപ്പോള് ത്യാഗം ചെയ്ത പഴയ വീട്ടിലേക്ക് വീണ്ടും തിരിച്ചു വരാറില്ലല്ലോ അല്ലേ! വാക്കു തന്നതെന്താണ് - ശരീരവും നിന്റേതാണ്, അതോ മനസ്സു മാത്രം നിന്റേത് എന്നാണോ പറഞ്ഞത്? ആദ്യം വരുന്നത് ശരീരം എന്നാണ്. ശരീരം, മനസ്സ്, ധനം എന്നാണ് പറയുക, ദേഹവും ദേഹ സംബന്ധവും എന്നാണ് പറയുക. അപ്പോള് ആദ്യത്തെ ത്യാഗം എന്താണ്? ഈ പഴയ ദേഹത്തിന്റെ അഭിമാനം വിസ്മരിച്ചു എന്നാലർത്ഥം വേറിട്ടു. ഇത് ത്യാഗത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ചുവടാണ്. വീട്ടില് വിട്ടു സാധനങ്ങള് ഉള്ളതു പോലെ ഈ ദേഹമാകുന്ന വീട്ടില് ഭിന്ന-ഭിന്ന കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങള് സാമഗ്രികളാണ്. വീടിനെ ത്യജിച്ചു എന്നാല് സർവ്വതും ത്യജിച്ചുവെന്നാണ്. വീടിനെ ത്യജിച്ചു, പക്ഷെ അതിനുള്ളിലെ ഒരു സാധനത്തിനോട് മമത്വം ബാക്കി നില്ക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാല് അതു ത്യാഗമാണോ? ഏതെങ്കിലും കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങള് അതിന്റെ നേര്ക്ക് ആകർഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കില് അതിനെ സമ്പൂർണ്ണ ത്യാഗമെന്നു പറയുമോ? ഇപ്രകാരം സ്വയം പരിശോധിക്കൂ. ബാക്കിയെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചല്ലോ, ഈ ഒരു കർമ്മേന്ദ്രിയത്തിനു ഇളക്കമുണ്ട്, അത് സമയമാകുമ്പോള് ശരിയായിക്കൊള്ളും എന്ന അലസതയിലേക്കു വരല്ലേ. ഏതെങ്കിലും ഒരു കർമ്മേന്ദ്രിയം ആകർഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കില് അത് നിങ്ങളെ ബാബയുടേതാക്കുവാൻ സമ്മതിക്കില്ല. ഏകരസ സ്ഥിതിയില് സ്ഥിതി ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കില്ല. നമ്പര് വണ്ണാകുവാൻ സമ്മതിക്കില്ല. ഒരാള് വൈരങ്ങളും രത്നങ്ങളും കൊട്ടാരങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ചു, പക്ഷെ ഒരു പൊട്ടിയ മണ് പാത്രത്തിനോടു മോഹം അവശേഷിച്ചാല് എന്തു സംഭവിക്കും? വൈരം ആകർഷിച്ചിരുന്നതുപോലെ ഈ പൊട്ടിയ മണ് പാത്രം അയാളെ അടിക്കടി ആകർഷിക്കും. ആഗ്രഹിക്കാതെ തന്നെ ബുദ്ധി അടിക്കടി അവിടെ കുറങ്ങി നടക്കും. അങ്ങനെ ഏതെങ്കിലും കർമ്മേന്ദ്രിയത്തിന്റെ ആകർഷണം നില്പുണ്ടെങ്കില് ശ്രേഷ്ഠ പദവിയില് നിന്നും അടിക്കടി വീണു കൊണ്ടിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് പഴയ വീടിനൊപ്പം വീട്ടിലെ സകല സാമഗ്രികളുടെയും കൂടി ത്യാഗം വേണം. കുറച്ചല്ലേയുള്ളൂ എന്നു വിചാരിക്കരുത്, ഈ കുറച്ച് വളരെയധികം നഷ്ടമുണ്ടാക്കുന്നതാണ്. സമ്പൂർണ്ണ ത്യാഗമാണ് വേണ്ടത്. ഈ പഴയ ശരീരത്തെ ബാപ്താദ സൂക്ഷിക്കുവാൻ ഏല്പിച്ച വസ്തുവെന്നു മനസ്സിലാക്കൂ. സേവനത്തിനായി മാത്രം ഉപയോഗിക്കണം. ഇത് എന്റെ ശരീരമല്ല, സേവനാർത്ഥം സൂക്ഷിക്കുവാൻ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്ന വസ്തുവാണ്. കേവലം അഥിതിയായി ശരീരത്തില് വസിക്കണം. അല്പസമയത്തേക്ക് കാര്യങ്ങള് ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടി ബാപ്താദ ഈ ശരീരം എന്നെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്പോള് നിങ്ങളാരായി? അതിഥി! എന്റേതിനെ ത്യാഗം ചെയ്ത് അതിഥി എന്നു മനസ്സിലാക്കി മഹത്തായ കാര്യത്തിനു വേണ്ടി ഉപയോഗിക്കൂ. അതിഥിക്കു എന്തായിരിക്കും ഓര്മ്മയിലുണ്ടാവുക. സ്വന്തം വീട്! അതോ പഴയതില് തന്നെ കുടുങ്ങി നില്ക്കുകയാണോ. നിങ്ങളുടെ ശരീരമാകുന്ന വീടു പോലും ഈ ഫരിസ്താ സ്വരൂപമാണ്, പിന്നെ ദേവതാസ്വരൂപം. അതോര്മ്മിക്കൂ. ബാപ്താദ പഴയ ശരീരത്തിന്റെ ആധാരമെടുക്കുന്നു, പക്ഷെ അതില് കുടുങ്ങുന്നില്ല, അപ്രകാരം ഈ പഴയ ശരീരത്തില് താമസിക്കൂ. കർമ്മം ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടി ആധാരമെടുത്തു, പിന്നെ ഫരിസ്താസ്വരൂപത്തില് സ്ഥിതി ചെയ്യൂ. തന്റെ

നിരാകാരി സ്വരൂപത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യും. വേറിട്ടിരിക്കുന്ന ഉയർന്ന സ്ഥിതിയിൽ നിന്നും താഴെ സാകാര കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളിലൂടെ കർമ്മം ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടി വരു, അങ്ങനെയെങ്കിൽ പറയാം അതിഥി അതായത് മഹാൻ. അങ്ങനെയെന്നോ കഴിയുന്നത്? ത്യാഗത്തിന്റെ ആദ്യ ചുവട് പൂർത്തിയാക്കിയോ? ബാപ്റ്റാദ ചിരിക്കുവാനുള്ള ഒരു കാര്യം കേൾക്കുന്നത് ഇതാണ്, വർത്തമാന സമയത്ത് ഒരാളും സ്വയം കുറഞ്ഞവരാണെന്നെന്ന് വിചാരിക്കുന്നില്ല. രണ്ടു പേരിൽ ഒരാള് ചെറുതും മറ്റേയാള് വലുതുമെന്നെന്ന് അഥവാ ആരോടെങ്കിലും പറയുകയാണെങ്കിൽ എന്തായിരിക്കും ചെയ്യുക. സ്വയത്തെ ചെറുതെന്നു വിചാരിക്കുമോ? എന്ത്, എന്തുകൊണ്ട് എന്ന ആയുധവുമായി തല തിരിഞ്ഞ ശക്തിസ്വരൂപം കാണിക്കും. ഈ അലങ്കാരം കുറവൊന്നുമല്ല. സർവ്വശക്തികളുടെയും അലങ്കാരം പോലെ മായയുടെയും രാവണന്റെയും കൈകള്ക്കും യാതൊരു കുറവുമില്ല. ശക്തികളെ ധാരാളം ഭുജങ്ങളുള്ളവരായി കാണിക്കുന്നു. 8 ഭുജങ്ങളോടുകൂടി, 16 ഭുജങ്ങളോടു കൂടി കാണിക്കുന്നു, എന്നാൽ രാവണനു തല കൂടുതൽ കാണിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ട്? കാരണം മായാരാവണന്റെ ശക്തി ആദ്യം ബുദ്ധിയെയാണ് ഇളക്കത്തിലേക്കു കൊണ്ടു വരിക. മായ വരുന്ന സമയത്ത് സെക്കന്റിലെ അതിനു എത്ര രൂപങ്ങളുണ്ടാകുന്നു? എന്ത്, എന്തുകൊണ്ട്, എങ്ങനെ, അങ്ങനെ, ഇങ്ങനെ... എത്ര ചോദ്യങ്ങളുടെ തലകളുണ്ടാകുന്നു. ഒന്ന് മുറിക്കുമ്പോൾ മറ്റൊന്ന് മുളക്കുന്നു. ഒരേ സമയത്ത് 10 കാര്യങ്ങളുണ്ടാകുമ്പോൾ ബുദ്ധിയിലേക്കു പാഞ്ഞു വരുന്നു. ഒരു കാര്യത്തിനു 10 തല വന്നില്ലേ. ഇതിന്റെയൊക്കെ അനുഭവമില്ലേ? പിന്നെ ഓരോ തലയും സ്വന്തം രൂപം കാണിക്കും. അങ്ങനെ 10 തലയുള്ള ആയുധധാരിയായി മാറുന്നു. ശക്തിയെന്നാൽ സഹയോഗി! അഹങ്കാരത്തിന്റെ ശിരസ്സുള്ള ശക്തിയല്ല, പകരം സദാ സർവ്വ ഭുജധാരി, അതായത് എല്ലാ പരിതസ്ഥിതികളിലും സഹയോഗി. രാവണന്റെ 10 തലയുള്ള ആത്മാക്കളെ ഏത് ചെറിയ പരിതസ്ഥിതിയിൽ പോലും ഒരിക്കലും സഹയോഗിയാകില്ല. എന്ത്, എന്തുകൊണ്ട്, എങ്ങനെ എന്ന ശിരസ്സിലൂടെ തന്റെ തലതിരിഞ്ഞ അഹങ്കാരം അവർ പ്രകടിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കും. എന്തുകൊണ്ട് എന്ന ചോദ്യം പരിഹരിക്കപ്പെട്ടാൽ എങ്ങനെ എന്ന തല ഉയരും, അതായത് ഒരു കാര്യം പരിഹരിച്ചാൽ അടുത്ത പ്രശ്നം ആരംഭിക്കും. ആ പ്രശ്നം പരിഹരിച്ചാൽ അവരുടെ മൂന്നാമത്തെ തല ജനിക്കും. അടിക്കടി പറയും- ഈ കാര്യം ശരി, പക്ഷേ ഇതെന്തുകൊണ്ട്? അത് എന്തുകൊണ്ട്? ഇതിനെയാണ് ഒരു കാര്യത്തിന് 10 തല കൊടുക്കുന്ന ശക്തിയെന്ന് പറയുന്നത്. ഒരു കാര്യത്തിലും സഹയോഗിയാകില്ല, സദാ ഓരോ കാര്യത്തിലും എതിർപ്പുണ്ടാകും. എതിർക്കുന്നവർ രാവണ സമ്പ്രദായക്കാരല്ലേ. ബ്രഹ്മണരായിരുന്നെങ്കിലും ആ സമയത്തേക്ക് ആസുരിയ ശക്തിയുടെ പ്രഭാവത്തിലാണ്, അതിന് വശീഭൂതമാകുന്നു. എന്നാൽ ശക്തിസ്വരൂപർ ഓരോ പരിതസ്ഥിതിയിലും ഓരോ കാര്യത്തിലും സദാ സഹയോഗികളായിരിക്കും. സഹയോഗത്തിന്റെ അടയാളമാണ് ഭുജങ്ങളുണ്ട്, അതിനാൽ എപ്പോഴെങ്കിലും ഏതെങ്കിലും സംഘടിത കാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ എന്താണ് പറയാനുള്ളത്? അവരവരുടെ വിരലിൽ നൽകൂ, അപ്പോൾ ഇത് സഹയോഗം നൽകലായില്ലേ. വിരലിൽ ഭുജത്തിലല്ലേ. അതിനാൽ ഭുജങ്ങളുണ്ട് സഹയോഗത്തിന്റെ അടയാളമാണ്. അപ്പോൾ ശക്തിയുടെ ഭുജങ്ങളും രാവണന്റെ ശിരസ്സും മനസ്സിലായോ. അതിനാൽ സ്വയത്തെ നോക്കൂ, സദാകാലത്തെ സഹയോഗി മൂർത്തിയായോ? ത്യാഗമൂർത്തിയാകുന്നതിന്റെ പ്രഥമ ചുവട് ഫോളോ ഫാദറിന് സമാനം ചെയ്തോ?

ബ്രഹ്മാബാബയെ കണ്ടു, കേട്ടു- സങ്കല്പത്തിലും വാക്കിലും സദാ എന്തായിരുന്നു? ഇത് ബാബയുടെ രഥമാണ്. അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ രഥം ആരുടെതാണ്? എന്താ, കേവലം ബ്രഹ്മാവു മാത്രമാണോ രഥം നൽകിയത്, അതോ നിങ്ങളും നൽകിയോ? ബ്രഹ്മാവിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന പാർട്ട് വേറെ, എന്നാൽ നിങ്ങളെല്ലാവരും ശരീരം നിന്റെയെന്ന് പറഞ്ഞു, ശരീരം എന്റെയെന്ന് പറഞ്ഞില്ല. നിങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും വാക്കാണ് എങ്ങനെ നടത്തിക്കുന്നു, എവിടെ ഇരുത്തുന്നു.... ഇത് വാക്കല്ലേ? അതോ കണ്ണ് ഞാൻ നടത്തിക്കും, ബാക്കി ബാബ നടത്തിക്കുമെന്നാണോ? കുറച്ച് മന്മത്തിൽ നടക്കും, കുറച്ച് ശ്രീമത്തിൽ നടക്കും. അങ്ങനെയൊരു വാക്കൊന്നുമില്ലല്ലോ? അപ്പോൾ ഏതെങ്കിലും കർമ്മേന്ദ്രിയത്തിന് വശീഭൂതമാകുക, ഇത് ശ്രീമത്താണോ മന്മത്താണോ? ത്യാഗത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം എത്ര ഗുഹ്യമാണെന്ന് മനസ്സിലായോ? അതിനാൽ നമ്പറുണ്ടായി. ഇപ്പോൾ കേവലം ശരീരത്തിന്റെ കാര്യം മാത്രം കേൾപ്പിച്ചു. മുന്നോട്ട് ഇനിയും ഏറെയുണ്ട്. ത്യാഗത്തിന്റെ പടികളെ അനവധിയാണ്, ആദ്യപടിയുടെ കാര്യമാണ് ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ത്യാഗം ബുദ്ധിമുട്ടായി തോന്നുന്നില്ലല്ലോ? എല്ലാം തുജിക്കേണ്ടി വരും. പഴയതിനു പകരം പുതിയത് ലഭിക്കുമ്പോൾ എന്താണ് ബുദ്ധിമുട്ട്. ഉടനെ തന്നെ കിട്ടും. ഭാവിയിൽ കിട്ടുന്നത് വലിയ കാര്യമല്ല, എന്നാൽ ഇപ്പോൾ തന്നെ പഴയ ദേഹബോധം ഉപേക്ഷിക്കൂ, ഫരിസ്താസ്വരൂപം എടുക്കൂ. പഴയ ലോകത്തിലെ ദേഹത്തിന്റെ ബോധം ഉപേക്ഷിക്കുമ്പോൾ എന്തായി മാറുന്നു? ഡബിള് ലൈറ്റ്. ഇപ്പോൾ തന്നെ ആകുന്നു. എന്നാൽ ഇവിടുത്തെത്തുമല്ല, അവിടുത്തെത്തുമല്ലാതാകുമ്പോഴാണ് ബുദ്ധിമുട്ടായി തോന്നുന്നത്. പൂർണ്ണമായി വിടുന്നുമില്ല, പൂർണ്ണമായി എടുക്കുന്നുമില്ല, അപ്പോൾ അർദ്ധമരണമായി മാറുന്നു, അതിനാൽ അടിക്കടി ദീർഘശ്വാസം എടുക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും കാര്യം ബുദ്ധിമുട്ടായി തോന്നുമ്പോൾ ദീർഘശ്വാസം വിടാറുണ്ട്. മരിക്കുന്നതിൽ ഒരു ആനന്ദമുണ്ട്, എന്നാൽ പൂർണ്ണമായി മരിക്കണം. എടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പൂർണ്ണമായി എടുക്കണമെന്ന് പറയും, തുജിക്കുന്നതിൽ മണ്ണിന്റെ പാത്രം പോലും ഉപേക്ഷിക്കുന്നില്ല, അതിനാൽ ബുദ്ധിമുട്ടായി തോന്നുന്നു.

അങ്ങനെയാർക്കെങ്കിലും മണ്ണിന്റെ പാത്രം വയ്ക്കണമെങ്കിൽ ബാപ്റ്റാദ വച്ചോളാൻ സമ്മതിക്കും, ബാബക്കെന്താണ് ചേതം, വച്ചോളൂ. പക്ഷേ സ്വയം അവശനാകും, അതുകൊണ്ടാണ് ബാപ്റ്റാദ ഉപേക്ഷിക്കാൻ പറയുന്നത്. അഥവാ ഏതെങ്കിലും പഴയ സാധനം വച്ചാൽ അതിന്റെ ഫലമെന്തായിരിക്കും? അടിക്കടി ബുദ്ധി അതിൽ തന്നെ അലയും. ഫരിസ്തയാകാൻ പറ്റില്ല. ബാപ്റ്റാദയ്ക്ക് ആയിരം മണ്ണിന്റെ പാത്രം നൽകാൻ പറ്റും- എത്ര വേണമെങ്കിലും കൂട്ടി വയ്ക്കൂ, പക്ഷേ എവിടെ അഴുകുന്നുണ്ടോ അവിടെ എന്ത് ജനിക്കും? കൊതുക്! പിന്നെ കൊതുക് ആരെ കടിക്കും? അതിനാൽ കൂട്ടികളുടെ മംഗളാർത്ഥമാണ് പഴയത് ത്യജിക്കാൻ ബാപ്റ്റാദ പറയുന്നത്. പകുതി മരിച്ചവരാകല്ലേ. മരിക്കുന്നെങ്കിൽ പൂർണ്ണമായി മരിക്കൂ, അല്ലെങ്കിൽ ജീവിച്ചിരുണോളൂ. ബുദ്ധിമുട്ടല്ല, ബുദ്ധിമുട്ടാക്കുന്നതാണ്. ചിലപ്പോഴെല്ലാം ബുദ്ധിമുട്ടാകുന്നു. രാവണന്റെ ശിരസ്സ് ചേർക്കുമ്പോഴാണ് ബുദ്ധിമുട്ടാകുന്നത്. ഭുജധാരി ശക്തിയാകുമ്പോൾ സഹജമായി മാറും. കേവലം ഒരു ചുവട് സഹയോഗം നൽകുമ്പോൾ ആയിരം ചുവട് സഹയോഗം ലഭിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആദ്യം ഒരു ചുവട് വയ്ക്കേണ്ടി വരും, അതിൽ പരിഭ്രമിക്കുന്നു. ലഭിക്കുന്നത് മറക്കുന്നു, കൊടുക്കുന്നത് ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു, അതിനാൽ ബുദ്ധിമുട്ടായി അനുഭവപ്പെടുന്നു. ശരി.

ഇപ്രകാരം സദാ സഹയോഗമൂർത്തികളായ, സദാ ത്യാഗത്തിലൂടെ ശ്രേഷ്ഠ ഭാഗ്യം അനുഭവിക്കുന്ന, ഓരോ ചുവടിലും അച്ഛനെ അനുഗമിക്കുന്ന, സദാ സ്വയത്തെ അതിഥി അതായത് മഹാൻ എന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്ന, പരിധിയില്ലാത്ത സന്യാസം ചെയ്യുന്ന ശ്രേഷ്ഠ ആത്മാക്കളാണ് ബാപ്റ്റാദയുടെ സ്നേഹസ്മരണയും നമസ്കാരവും.

പാർട്ടികളുമായി :-

1. പരിതസ്ഥിതിയാകുന്ന പർവ്വതത്തെ സ്വസ്ഥിതിയിലൂടെ കുതിച്ചു ചാടി മറി കടക്കൂ :- സ്വയത്തെ സദാ സമർത്ഥ ആത്മാവെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടോ? സമർത്ഥ ആത്മാവെന്നാൽ സദാ മായയെ വെല്ലുവിളിച്ച് വിജയം നേടുന്നവർ. സദാ സമർത്ഥനായ ബാബയുടെ കൂടെ കഴിയുന്നവർ. അച്ഛൻ സർവ്വശക്തിവാനായിരിക്കുന്നതു പോലെ നമ്മളും മാസ്റ്റർ സർവ്വശക്തിവാന്മാരാണ്. സർവ്വശക്തികളും ആയുധമാണ്, അലങ്കാരമാണ്, അങ്ങനെയുള്ള അലങ്കാരധാരി ആത്മാവെന്ന് മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടോ? ആരാണോ സദാ സമർത്ഥരായിരിക്കുന്നത്, അവർ ഒരിക്കലും പരിതസ്ഥിതികളിൽ ഉലയില്ല. അവർ പരിതസ്ഥിതികളെ മറികടക്കും. വിമാനത്തിൽ പറക്കുമ്പോൾ എത്രയോ പർവ്വതങ്ങളെയും കടലുകളെയും താണ്ടുന്നു, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഉയരത്തിൽ പറക്കുകയാണ്. അപ്പോൾ ഉയർന്ന സ്ഥിതിയിൽ സെക്കന്റിലെ മറി കടക്കാൻ പറ്റും. പർവ്വതത്തേയും സമുദ്രത്തേയും ചാടി കടന്ന പോലെയുള്ള അനുഭവമായിരിക്കും. പ്രയത്നത്തിന്റെ അനുഭവമായിരിക്കില്ല.

2. ക്രോധത്തെ ത്യാഗം ചെയ്ത് ആത്മീയത ധാരണ ചെയ്യുന്ന സത്യമായ സേവാധാരിയായി മാറു:- എല്ലാ കുമാരന്മാരും സദാ ആത്മീയതയിലാണല്ലോ കഴിയുന്നത്, ക്രോധത്തിലേയ്ക്ക് വരുന്നില്ലല്ലോ? യുവാക്കളെക്ക് ക്രോധം പെട്ടെന്ന് വരും. നമുക്കെല്ലാം അറിയാം, നമുക്കെല്ലാം ചെയ്യാൻ സാധിക്കും എന്ന് യുവാക്കളെ വിചാരിക്കുന്നു. അവർക്ക് യുവത്വത്തിന്റെ ആവേശമുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ ആത്മീയ യുവാക്കളെന്തെന്നാൽ സദാ ആത്മീയതയിൽ കഴിയുന്നവർ. സദാ നമ്രചിത്തർ, എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ എത്രമാത്രം നമ്രചിത്തരാകുന്നു അത്രയും നിർമ്മാണകാര്യങ്ങളെ ചെയ്യാൻ പറ്റും. എവിടെ വിനയമുണ്ടോ അവിടെ ക്രോധമില്ല, ആത്മീയതയുണ്ടായിരിക്കും. ബാബ എത്രയോ നമ്രചിത്തനായിട്ടാണ് വന്നിരിക്കുന്നത്, അപ്രകാരം ബാബയെ അനുഗമിക്കൂ. അഥവാ സ്വല്പമെങ്കിലും സേവനത്തിൽ ക്രോധം വന്നാൽ അത് സേവനത്തെ സമാപ്തമാക്കും. ശരി. ഓം ശാന്തി.

വരദാനം :- - ബാബയുടെ സമീപതയുടെ അനുഭവത്തിലൂടെ സ്വപ്നത്തിൽ പോലും വിജയിയായി മാറുന്ന സമാന കൂട്ടുകാരായി ഭവിക്കൂ.

ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിൽ സമീപമായി കഴിയുന്നതിന് സത്സംഗത്തിന്റെ മഹത്വം പറയാറുണ്ട്. ആരാണോ സമാനം അവർക്കേ സംഗത്തിൽ അതായത് സമീപത്ത് കഴിയാൻ സാധിക്കൂ. ആരാണോ സങ്കല്പത്തിൽ പോലും കൂടെ കഴിയുന്നത്, അവർ അത്രയും വിജയിയാകും, അവരോട് സങ്കല്പത്തിലല്ല, സ്വപ്നത്തിൽ പോലും മായക്ക് യുദ്ധം ചെയ്യാൻ പറ്റില്ല. സദാ മായാജീതെന്നാൽ സദാ ബാബക്ക് സമീപസംഗത്തിൽ കഴിയുന്നവർ. അവരെ ബാബയുടെ സംഗത്തിൽ നിന്നും വിടുവിക്കാനുള്ള ശക്തി ആർക്കുമുണ്ടാകില്ല.

സ്റ്റോഗൻ :- - സദാ നിരീഹ്വനമായി കഴിയുക, സർവ്വരേയും നിർവ്വിഹ്വനമാക്കുക- അതാണ് യഥാർത്ഥ സേവനം.